

ւորութիւն արեց, բայց չը կարծէք թէ վերջացան Երեանի պակասութիւնները, ոչ. այս մի համառօտ ակնարկ էր դէպի ար քաղաքազուխը, որ նա ուշ գարձնի, բարձի թողի չանի քաղաքը, ինչպէս մինչև հիմա եղել է: Իսկ պարոն քաղաքազմի անհոգութեան պատճառը պէտք է որոնել պ.պ. իրաւասուներից շատերի ստրկական քնարութեան և պարտազանցութեան մէջ:

Ամեն մի իրաւասութող լաւ իմանայ, որ ինքը ընտրված է իրեն հասարակութեան ներկայացուցիչ. նա պիտի իր անձնական շահերը մի կողմ դրած, խորհի հասարակական շահերի համար, նա պիտի անհոգ չը նստի, այլ աշխատի փնտրել, ժողովել այն կարեռ պահանջները, որ ժողովորդը զգում է և առաջարկէ խորհրդին ու ինքը պաշտպան հանդիսանայ իր առաջարկին. տանը,

այս անցեալ գիշեր դրանց մէջ հրդեհ լով՝ մի երկու ժամվայ ընթացքում ակարգը հրոյ ճարակ եղաւ և հիմնայածանվեցաւ: Խանութների մէջ եղած ակարողացան ժամանակին ազատել, որ վեսար ընկաւ միմիայն լինութեանց արա: Մարդ սոսկում է տեսնելով մի կոպիսի հրդեհներ և միւս կողմից քաղաքը բերալ անուշագրութիւնը այդպիսի դժվագաների նկատմամբ: Բայց պէտք է ի այսաեղ կայ Շօրօ ոյարդական ինստրումենտէ գործէ գործիքների (բիլոր), որպիսի զմի երկու հատը մինչև անգամ հրդեհն նակ դուրս են բերվում և դնվում ի ցների մօտ, որպէս զի ժողովուրդը չը նրանց գոյութիւնը:

փողոցում իր կարծիքը արձարձէ հասարակութեան մէջ և մի քանի անգամ նոյնը առաջարկէ խորհրդին մինչեւ որ կատարէ այդ պահանջը։ Բայց մեր իրաւասուները միայն լոկ անունն են կրում իրանց վրա և ոչինչ գործ չեն կատարում, իսկ շատերը գաղափար անգամ չունեն, թէ ինչ ասել է «իրաւասու լինել»։

Խորհրդի ժամանակ զանազան կուսակցութիւնների են բաժանված և մէկ կուսակցութեան առաջարկը չէ ընդունում միւս կուսակցութիւնը, իսկ առաջարկը մնում է անկատար: Պէտք է այս էլ ի նկատ առնել, որ կուսակցութեանց անդամները սեպհական համոզմունքով համակարծիք կամ հակակարծիք չեն, ոչ երանի այդպէս լիներ, այն ժամանակ մենք կասէինք որ մեր իրաւասուները մտածել դատել, քննել զիտեն, այլ անձնական հաշվը, բաղալսանում երկու իրաւասուների մէջ տեղի ունեցած վէճը գեր է խաղում խորհրդի ժամանակ և մենք տեսնում ենք որ այս երկու պարոնները հակառակ կուսակցութեան են պատկանում: Այսպէս պէտք է խմանալ և միւս իրաւասուների կուսակցութեանց բաժանմբները: Պ. քաղաքագլուխը այս դէպքից օգուտ քաղելով իր նըսպատակն է առաջ տանում:

P. U.

ՆԱՄԱԿ ԲԱԹՈՒՄԻՑ

Օպոսազուի 8-ին

Քաղաքիս ծովափին, ուղղակի նաւահանգստի վրա գտնված լինութիւնների շարքում մնացած էին մի կարգ հին խանութիւնների, մի քանի սրճարաններ և այլ մի երկու փայտէ լինութիւններ.

կենցաղածիր (Կարիերա) բաց արթն նրա առաջձևությունը կատարեցին, իսկ «այս տիկնապք» մեծ փորձերի նրան ենթարկեցին, մինչև որ ասպարեզ բաց արթն նրա առաջ....

Սոյնանման անթիւ արարքները էժան չը նըստան նրան, շուտով վրա են համնում և դժուար օրերը: Հերթե՛ք գալիս է պարտատէրերին և վաշխառուներին:

և ստանում է նրա գործարանատան վկայացուցչովիւնը: Հանդերձեալում տուր ճարապիկովթիւնը պասակում է կենցաղածիրը բաց էր նրա առաջ և

—Միշտ կը գանգատվէր առաւել ևս մի յայտնի վաշխառուի ձեռից, —որտեղ էլ որ տեսնի ինձ, չը բաց առնելով մինչև անգամ եկեղեցին, (այդ ժամանակաշրջանում ֆառաւորեանցը ամեն կիրակի կայցելէ եկեղեցին), միշտ միտս պիտի հարկաւոր չէր, ինչպէս կասէ ուսուը:

բերէ պարտամուրհակս: Մոռացել է անփիտանը,
որ մի գիշեր թղթախաղում հօրիցս քառասուն
հազար է տարել, և այժմ մի ինչ վեց հարիւր
բուրլու համար սատկում է, հոգի է տալիս: Հօրս
կռուփները մոռացել է. եթէ նրա երեսին մի լաւ
նայելու լինիս, ամսուշտ հօրս մատների հետքերը
պիտի գտնես:

Այսպիսի դժուար օրերումն էր ֆառաւորեանցը, երբ նա «այս տիկնոջ» աչքովն է ընկնում: Այս տիկնը ...միլիօնաւորի տարփածուն էր և սրանից ունէր երկու աղջիկ: Չը նայելով այսպիսի մի կապի վրա, այս տիկնը միանգամայն ազատօրին էր իրան պահում և շատ ստէպ սիրահարվում էր սրա նրա վրա, ինչպէս այս անգամ ֆառաւորեանցը դառնում է նրա ջերմագին սիրոյ առարկան: Բայց այս սէրերը երբէք հաստատուն չէին և միշտ անցնում էին աղմկօրին և արագ: Այս անգամ «այս տիկնը» ահա որպէս վարուեց իր սիրեկանի հետ: Մի օր, երբ գալիս է ֆառաւորեանցը նրա մօտ, շատ սառը ընդունելութիւն է գտնում այսեղ: Այս տիկնը, խօսքը չերկարելով, ուղղակի յայտնում է ֆառաւորեանցին, որ այսօրվանից էլ ամեն բան վերջացած պիտի համարվի և ոտքը պիտի կոխէ այս տունը, եթէ չը պատկի նրա անդրանիկ աղջկայ վրա: Որպան անսպասելի էր այսպիսի մի առաջարկում գամանակը ոսկի է, սակին ձերբածու բազաղաքի գործաւոր լաբրիրինթուսու գևիլլով, որին սկսեց ծառայել ֆանի տեղին է ասել, որ նա յարմարագուում այդ լաբրիրինթոսի մէջ իր մասել և շնորհ Պարամոնով: Վլագիմիլի Պարամոնով, Վահան Բաղդասարիա բնանցի վոխարէն: Այժմ նա արդէն բաւունք սանէր մեր հայ գաղթավաճան տուաւոր անդամների թիւը մտնել, էր իր ամենայն յարաբերութիւններն թականութեան հետ: Վլագիմիլի Վաբեկ չը պիտի ներէ, որ իր սուզ անցեալում այնքան հալածանքի է մէկը, իսկ միւսը իր կարծածին բարհամարհանքով էր վերաբերվում որը նոյն իսկ ակնարկեալ հալածան հեղինակն է եղկը: Այս երկու ան նամբողջ հայութիւնն էր նշմարու

զատահեր՝ են ունեցել։ Ներկայումս
ամբողջ գինը 1 բարձրի 2 կոպէկ է։

ՆԵՐՔԻՆ ՀՈՒՐԵ

Յնորհակալութեամբ ստացանք «Գարաբաղի», հեղինակութիւն Ապրեսի ընանց։ Գիրքը հրատարակվեցաւ Ս. տուրեանի ծախքով։ Տպած է Ս. Պետր. Ն. Սկորոխովի տպարանում, նույնին։ Գիրքը հետաքրքիր է երևում։ Խառնենք նրա մասին խօսելու, երբ կը լինենք։

ՍՂՆԱԽԻՑ օգոստոսի 11-ից մեզ գտնեալը: «Մեր հայր գործակալը նորադարձաւ Զաքաթալից, բայց մեզանքարձուների ընտրութիւնները մինչև սկսված: Քաղաքացիններից ընտրված վրարդէն վերջացրեց ժողովրդական գրութիւնը: Մեր քաղաքացինն և առկլուքները արդէն միացան: Մեզանքարձու օրեիրից յետոյ միանգամհից փոխարժեած է ինչ որ քաղաքացին մառախուզով ժամանակ առ ժամանակ գալիս են անճաներուն: Եղանակը ցրտեց:

Մեզ գրում են ԵԿԱՏԵՐԻՆՈԳԱՐԻ
և Վերջապէս մեր բաղձանքը կատարու-
հրաման ծիսական դպրոցի հոգաբար-
տրութեան համար Քսան և ութ
հաւաքվեցան և ահա սպա ընտրվեց
ձու Պետրոս Հայլամեանց Պետրոս
լեսնց Ղազարոս Թառասեանց Պօ-
սեանց Մկրտիչ Խողիեանց Յովհան-
նեանց Ընտրվածներից Պետրոս
Պօղոս Պետրոսեանց հրաժարական
րանց տեղը ընտրվեցան Յովհաննէս
յեանց և Ցակոր Սիհանսամեանց Ցամ-
ամենայն աջողութիւն ընտրվածները
նենք որ Ղազարոս Թառասեանցի ս-
մարդը բացի իր բարոյական ներդ
նիւթապէս էլ չի զլանայ փոքր լ
դպրոցին վասն զի որին շատ տրվա-
շատ էլ կը պահանջվի:

Փերքի ա-
մ երևալ.
ներ տեղի Փարիզում հրատարակվող «La
peuples» ամսագրի օգոստոսի տետր

բազրովմեան կողմից տպված են երկու համակրական յօդուածներ թիւրքաց հայերի մասին:

ԲԱԳՈՒԻՑ մեզ գրում են: «Անցեալ օրերս հիւանդանոցից փախաւ մի հայ հրանդձեացող կալանառու: Այդ յանդուգն գողը երկու անդամ փախած է եղել նոյն իսկ բանտից, ուրեմն այդ երրորդ անդամն է որ դա փախչում է և մինչեւ այժմը դեռ բռնված չէ:»

լրկայ 1886 Մեղմ կաշ- կարդացած
ուռւմ են հե- ոերումն վե-
ռում հոգա-
այժմ չեն բասնաժողո-
ցուցակա-
նականների
մ եղանակը եցաւ Երկու
է ծածկված.
յորդառատ
հետևեալք եցաւ Երկու
է ծածկված.
Սեղ գրում են ԲԱԳՈՒԹից հետեւեալք: «Քանի
անդամ մեղ պատահել է կարդալ ձեր լրագրում,
որ մի քանի գիւղերում սովորութիւն կայ փողով
«աղջիկ ծախսել», նոյն խոկ հարիւր բուրփի պաշը-
ղով և այլն: Ի՞նչ կասէ ընթերցողը, երբ կիմա-
նայ որ նոյն սովորութիւնը կայ և լուսաւորված
Բագու քաղաքում: Վիցուք մէկը տարիներով
խոսանում է մի արհեստաւորի տալ իր աղջիկը:
Արհեստաւորը հաւատալով աղջկայ հօր ազնիւ
խօսքին, սպասում է: Յանկարծ նա իմանում է որ
աղջիկը ուրիշի հարմացուն է արդէն, որովհե-
տեւ գանվեցաւ ուրիշ, աւելի հարուստ փեսայցու:
Ուրեմն այդտեղ ծնողների կողմից չեն ընդուն-
վում ոչինչ բարոյական կապեր, ոչինչ զգաց-
մունքներ, այլ այդտեղ լոկ վաճառականա-
կան հաշիւներ են տիրում: Քիչ չէ պատահում որ
մի չարչի վաճառական ծնողների աշքին աւելի
թանգ է երեսում, աւելի է զնահատվում քան թէ
մի համեստ և ազնիւ արհեստաւոր: Այդ տեսակ
գործողութեան ուրիշ ինչ անուն տանք, եթէ ոչ
առեսուր:

Մեր թղթակիցը, այցելելով Մջնէթ գիւղը, գրում է մեզ հետեւեալը: «Մշխէթ գտնվում է Թիֆլիսից 201/2 վերաս հեռաւորութեամբ, ուր Արագվա և Կուր գետերը խառնվում են միմեանց հետ: Գիւղը բաղկացած է 100 տուն վրացի և 62 տուն հայերից: Գիւղում կայ վրաց ծխական դպրոց և հինգերորդ դարում կառուցված երկու վրաց եկեղեցիներ, որոնցից մէկումն, մայր եկեղեցում ամփոփված են մի քանի վրաց թագաւորների և թագուհիների շիրիմները, միւսում աղօթում են 35 կոյսեր: Կայ և մի հայոց եկեղեցի, որ կառուցված է հանգուցեալ էֆենդեանցի ծախսով: Այստեղ կան 4 վրացի և մի հայ քահանայ: Հայ ժողովուրդը հայերէն չը գիտէ: Եկեղեցու գաւթում կառուցված դպրոցը գատարկ է մնում, իսկ ուսումնարանի աթոռները գաւթում թափված են մնում: Այդ փոքրիկ գիւղում 18 գինետուն

Հայութիւն Տրին ակում խըմ-
Tribune des
ակում խըմ-

նը այցելութիւններ անելու է գնացել: Ոչ ոք տանը չը կայ....»: Սա հարցերի մի պայման էր,

.. Վերցրէք, սպասելու, որովհետեւ
մի հասարա- պիտէր սպասաւորի անբաւականացուցիչ պատաս-
մէջ մի հայ- խաններն. «ոչ, այս, այդպէս է, ուշո-տաք, ԱԻ-
կառ հետեւ», միշտ լակոնական պատասխաններ: Ամեն մի ընտանիքից տիրացուն մի մի պատմու-
թիւն գուրս կը բերէր այս տօներին, բայց այս-
տեղից երբէք.... անկարող էր մնացել:

Վլադիմիր Վասիլեվիչի հայատեցութիւնը այն ծայրայեղութեան էր հասել, որ շատ անգամ վի-
րաւորում էր և նրան, ով մի որ և է հասարակ
ուշադրութիւն է ցոյց տալի դէպի նրան, ինչպէս
հային: Երբէք չը պիտի մոռանամ մի դիպուած:
Մի օր գալիս է ինձ մօտ մի ուսանող և առա-
ջարկում է ինձ տումսակ վերցնելու հայ ուսանո-
դութեան ներկայացումի համար, որը մի քանի
օրից յիշոյ տեղի պիտի ունենար: Արա այլայլված
դէմքը ու սաստիկ տարուբերումը իմ ուշադրու-

բոհնօպան սե-
յ ամանի մէջ
իսկ օրհնում
ծրաբների մէջ
գնում: Այս-
իչ հայեացքը
ակների մէջ,
նարդու նշան
ցարանի մէջ
և այնպէս,
ոճառում մեր
ըք: Նա շատ
ինէր այստեղ
տեսնում: Ճա-
ն. «Ժրափէս է
պէս են, լաւ
լալունը, երե-
տելլուրդ էր
մի ձեր պարո-

—Ի՞նչ ունէք, բարեկամ, զոյն չը կայ ձեր ե-
րեսի վրա, արդեօք առնդջ էք, հարցնում եմ երի-
տասարդին: Կարծես հէնց այդ հարցին էր սպա-
սում....—Ես առողջ եմ, ջղածգային սարսուռու-
խօսեց երիտասարդը, և մի ակնթարթում պղտո-
րուեց նրա աչքերը արտաստքով,—բայց ահմա-
այս երեք ըստքին.... ահմա ամբողջ ժամ է ինձ
տանջում է, այրում է ինձ, չը գիտեմ ուր փախ-
չեմ սրա ձեռից.... հա, այսպէս... այսպէս, պատո-
տելով թղթալրամը շարունակեց նա, —այդ դրա-
մով ամբողջ ուսանողութիւնը անարգեցին....

Երբ ջղային տագնապը անցաւ, նա ինձ պատ-
մեց, թէ տոմսակ էր տարել Պարամոնօվին, իս-
սա տոմսակը չէ ընդունել և սպասաւորի ձեռքու-
երեք ուսւբի էր դուրս ուղարկել ուսանողի հա-
մար....

